

domácího, neboť nejde při zadělání těsta o nějaký produkt určený k spotřebě, nýbrž naopak výroba produktu tohoto závisí ještě na upečení, kterážto činnost bez odporu pekařům přináleží a k níž tedy vyhledává se zvláštní průkaz způsobilosti (srv. rozh. spr. soud. dv. ze dne 27. května 1886 č. 1485, sb. »Budwinski« č. 3801).

Štýrské místodržitelství rozhodlo v daném případě, že pekaři pekoucí chléb černý smí se zanášeti výrobou jediné černého chleba, kdežto pekaři bílého chleba že oprávněni jsou péci veškerý druhy pečiva. Onino pekaři, kteříž opověděli živnost pekařskou teprve po dni, kterého v působnost vešel řád živnostenský ze dne 20. prosince 1859, a neopověděli spolu i obchod moukou a krupicí nebo živnost nějakou, v jejíž rozsah spadá obchod moukou a krupicí (jako jest ku př. živnost mlynářská, hokynářská a pod.), nesmí vésti obchod moukou a krupicí, nýbrž musí zvláště opověděti tuto obchodní živnost. Nelze však zakazovati pekařům příležitostný prodej výrobků docilených při pravidelném provozování živnosti jejich a nehodících se ku výrobě zboží pekařského, jen nesmí se tak státi v krámech ani v místnostech kupujícímu obecnstvu přístupných. V oněch případech, kde živnost pekařská zároveň se živností mlynářskou se provozuje, není obchod moukou a krupicí součástíkou živnosti pekařské, nýbrž považuje se za oprávnění propůjčené dle § 37. zák. ze dne 15. března 1883 č. 39 ř. z. mlynářské živnosti, pročez není třeba v případech těchto zvláště opovídati obchod moukou a krupicí (výn. min. vnitra ze dne 19. září 1887 č. 3026). Srv. též podrobněji co do rozhraní živnostenských práv mezi mlynáři a pekaři čl. »Živnost mlynářská«.

Dle rozhodnutí hornorak. místodržitelství mohou pekaři vzhledem ku § 60 č. 2 řádu živn. prodávati chléb dům od domu; zejména na venkově rozváží pravidelně pekař i do okolních osad výrobky své.

Pekař oprávněn jest vůbec vyráběti veškerý druhy pečiva, při němž hlavní součástíkou jest mouka, kdežto cukru a jiných přísad v pečivu jeho vůbec není nebo jen tvoří součástku vedlejší; smí tedy pekař péci suchary, kdežto výrobou pečiva k čaji smí se zabývati jen pokud se to snáší se vzpomenutou právě podmínkou, t. j. cukr a jiné látky musí tu býti součástkami vedlejšími, kdežto mouka musí tvořiti hlavní díl pečiva čajového (min. nař. ze dne 7. června 1886 č. 4810, srv. též sb. Freye a Mareše č. 42.).

Živnost perníkářská.

Živnost perníkářská náleží k živnostem řemeslným a příbuzna jest se živností voskářskou. Starší předpisy práva živnostenského pojednávají pravidelně o perníkářství ve spojení s výrobou svíček voskových, tak na př. řád řemeslníků dolnorakouských ze dne 19. dubna 1749, dále nař. vládní ze dne 5. července 1796, kterýmž se vídeňským perníkářům přísně ukládá výroba pravých voskových svíček, dále dekret dv. kanceláře ze dne 30. května 1818, jenž výslovně pojednává o výrobě zboží voskářského ve městech provinciálních, kdež perníkářům nezávadně se přiznává. Perníkář má za úkol surový med převářeti a dobývá takto nejen medu potřebného ku pečivu svému, nýbrž i žlutého vosku; jest tudíž zcela přirozeno, že perníkáři pravidelně i sami vosk zpeněží a to tím spíše, poněvadž odbyt zboží perníkářského jen časem jest živější a poněvadž perníkář jinak odkázán jest právě jen na prodej a zpracování vosku. Ve skutečnosti vyučení jsou také dělníci perníkářští pravidelně i práci vo-

skářské a dílny jejich bývají většinou zařízeny pro výrobu zboží tohoto i onoho druhu. Jsou tudíž perníkáři oprávněni ku výrobě i ku prodeji voskových sloupců a svíček (obch. a živn. komora vídeňská). Perníkáři jsou dále oprávněni vyráběti zboží ze syrobu a medu; perníkářské zboží může pak býti i těstem z rýžové mouky a cukru okrašlováno; dále však jejich oprávnění živnostenské nesahá (srv. obch. a živn. komora v Plzni). Výčep medoviny sluší považovati za část živnosti perníkářské (obch. a živn. komora ve Štýrském Hradci). Perníkáři smějí vyráběti jen takové zboží, kteréž v podstatě své záleží ze syrobu a medu; nejsou proto oprávněni všeobecně ku výrobě a ku prodeji cukrovinek z máslového těsta a lineckých koláčů (Linzerteig), ani ku výrobě piškotů, však tam, kde není cukrářů, a zejména na venkově, má býti živnostenské oprávnění perníkářů rozšířeno i na zboží tohoto druhu (obch. a živn. komora v Brně).

Živnost podkovářská.

Živnost podkovářská zanáší se okováváním kopyt zvířecích a a náleží ke koncessovaným živnostem (§ 15 ad 20 živn. řádu).

I. Způsobilst a rozsah.

Uchazeči o tuto koncesi mají podati průkaz své zvláštní způsobilsti po rozumu min. nařízení ze dne 21. června 1874 č. 100 ř. z. (nař. min. ze dne 17. září 1883 č. 151 ř. z.). Průkaz způsobilsti může býti podán buď vysvědčením o úspěšně odbytém pololetním podkovářském běhu nebo vysvědčením, že uchazeč obstál při zkoušce podkovářské, předepsané min. nařízením ze dne 17. srpna 1873 č. 140 ř. z. Co se týče hranic živnostenské oprávněnosti mezi kováři k podkovářství způsobilými, a kováři vozů a hotoviteli zemědělských strojů, podala obch. a živn. komora v Linci dobrozdání v ten smysl, že k podkovářství způsobilým jest jen vlastně k tomu oprávněný kovář, tak zv. podkovář; co se týče ostatních kovářských prací, jest zajisté způsobilým podkovář též ku pracím hrubým i vozovým (výn. min. vn. ze dne 6. srpna 1890 č. 13099), což také jest uznáváno staršími živnostenskými předpisy. Oba smí zhotovovati obyčejné zemědělské náradí jako: pluhy, brány, motyky, lopaty, skoby a j. Ku výrobě vlastních hospodářských strojů jest schopen pouze strojník, naproti tomu však nelze pochybovati o tom, že opravy jednotlivých částí železných takovýchto zemědělských strojů jsou obstarány také podkováři a kováři vozů. Podkovářství tvoří zvláštní druh živnosti kovářské a obsahuje práce, ku kterým kovář a strojník není schopen, naopak ale živnost podkovářská opravňuje nejen k podkovářství, nýbrž také k jiným pracím kovářským. Ale ne všude, kde jest potřeba podkovářských prací, nalézají se zkoušený a koncessovaný podkovář a tak se stává, že zvláště na venkově kováři provádí zároveň zhotovování a opravu rozličných pro zemědělství, domácí hospodářství, stavitelství atd. nutných věcí, ačkoli k tomu nemají koncesse (dobrozdání obch. a živn. komory v Chebu, v Praze, v Budějovicích a v Plzni).

II. Podkovářský kurs, podkovářské školy a zkoušky.

1. Ku přijetí do podkovářského kursu jest potřebí vysvědčení o tom, že žadatel odbyl si s dobrým prospěchem národní školu, výučný list, svědčící o řádném vyučení se řemeslu podkovářskému a výkaz o dvouletém tovaryšství. Kurs pro podkováře trvá 6 měsíců. Posluchači podkovářského kursu obdrží po odbytí zkoušky z theorie podkovářství a když byli provedli uspokojivě okování koně a dokázali svoji způsobilst k tomu,